

سه شنبه ۲۲ اسفند ۱۴۰۲ | ۱۶ صفحه | ۱۰ هزار تومان | دوره سوم | سال دوم | شماره ۴۶۸
www.hammionline.ir

سرمقاله

دست گردان پرسپولیس

در دو روز گذشته دو اتفاقی در ایران رخ داد که به نحوی می‌تواند با یکدیگر مرتبط باشد. اولین مورد آن واگذاری صوری تیم پرسپولیس به سازمان تامین اجتماعی و صندوق‌های بازنشستگی در برابر بدهی دولت به این صندوق‌ها است و دومین اتفاق قدردانی موزه کارآفرینان از برخی کارآفرینان واقعی بخش خصوصی است. اگر این دو رویداد را در کنار سخنان چندی پیش مقام رهبری درباره بخش خصوصی ورد ادعای وزیر نفت مبنی بر خصوصی بودن یکی از نهادهای خصوصی ببینیم، متوجه می‌شویم که شکاف عمیقی میان مفهوم بخش خصوصی و ضرورت تقویت آن از سوی رهبری با آنچه که دولت در عمل اجرا می‌کند، وجود دارد. بخش خصوصی، معنای روشنی دارد؛ بخشی که بودجه آن مستقل است و بی‌نیاز از کمک‌های پولی و رانتی دولت است؛ بخشی خلاق و کارآفرین که کالای خود را رقابتی تولید و عرضه می‌کند. رقابت عنصر بنیادین این بخش است. **۱۶**

ایران با تهدید موجودیتی مواجه نیست

گفت‌وگو با **کوروش احمدی**

درباره‌دکترین هسته‌ای ایران و احتمال تغییر آن

گزارش
بین‌الملل
۸-۹

دیپلماسی مدیران عامل

مقاله فارین افروز درباره تأثیر متقابل صنایع و دولت فدرال

بر سیاست خارجی آمریکا

صف طولانی گوشت در آغاز رمضان

گفت‌وگو با **افشین صدر دادرش** مدیرعامل اتحادیه دامداران

درباره قیمت و عرضه محصولات پروتئینی

شب اسپیلبرگیِ نولان

اسکار نودوششم با موفقیت چشمگیر **اوپن‌هایمر** به برگزیدگان اهدا شد

بررسی انتقال پرسپولیس به تامین اجتماعی برای رد دیون دولت

واگذاری سوال برانگیز

حسین شهریاری رئیس هیئت‌مدیره باشگاه پرسپولیس

اقتصاد
ورزش
۱۶

سعید قاتقی معاون سابق سازمان تربیت بدنی

وزارت ورزش با این انتقال صرفاً به ای‌اف‌سی می‌گوید که مالکیت استقلال و پرسپولیس تفکیک شده، اما این موضوع را در نظر نگرفتیم که ناامنی بسیاری برای سرمایه بازنشسته‌ها به وجود آورده‌ایم. اگر وزارت ورزش قصد انتقال ظاهری داشت، باید پرسپولیس را به صندوق حمایت از قهرمان‌ها واگذار می‌کرد.

گزارش
سیاست
۴-۵

ترور تئورسیین

بازخوانی کارنامه
سیاسی-فکری
سعید حجاریان
۲۴ سال پس از
شلیک به او

یادداشت
سر دبیر

سلام یا جامعه؟

شکاف تحلیلی قدیمی میان نخبگان اصلاح طلب
در **سالگرد ترور حجاریان** سر باز کرده است

محمد جواد روح

می‌شد. از یک سو، سیاست‌های اعلامی سردبیر مشی و ادبیاتی سکولار به روزنامه می‌بخشید که با روزنامه‌های منتقد پیشین و سرآمد آنها، «سلام»، تمایز داشت. «سلام» گرچه در نیمه اول دهه هفتاد مهم‌ترین روزنامه منتقد بود و هرچه پیش می‌رفت نشانه‌های تجدیدنظرطلبی در آن آشکارتر می‌شد؛ اما چه در سبک کار و چه ادبیات و نگرش سیاسی، درون نظام تعریف می‌شد و در حوزه‌هایی چون سیاست خارجی و اقتصاد، حتی گاه موضعی رادیکال‌تر از مشی حاکم بر دولت سازندگی و نظام سیاسی پس از جنگ اتخاذ می‌کرد. ضمن آنکه مدیر مسئول، اعضای سردبیری و دبیران آن همگی از چهره‌های جریان خط امام و یا اعضای سابق دفتر

۱ «سلام بر جامعه» تیتیر درشت نخستین شماره روزنامه‌ای بود که در ۲۴ بهمن‌ماه ۱۳۷۶ روی گیشه‌ها آمد؛ روزنامه‌ای که طلایه‌دار نسل جدید مطبوعات پس از دوم‌خرداد بود و شعار «اولین روزنامه جامعه مدنی ایران» را سر می‌داد؛ «جامعه» به مدیرمسئولی حمیدرضا جلایی‌پور و سردبیری ماشاءالله شمس‌الواعظین که دوستانش او را محمود شمس خطاب می‌کردند، روزنامه‌ای که خیلی زود و حتی قبل از انتشار، صدها هزار خریدار ثابت پیدا کرده بود و با وجود آنکه حامی دولت خاتمی و مولود فضای پس از دوم‌خرداد بود؛ اما می‌خواست حرفه‌ای، میانه‌رو و مستقل عمل کند. چهره‌هایی که در «جامعه» گرد هم آمده

تحکیم وحدت (تشکل دانشجویی جریان چپ) بودند. حال آنکه «جامعه» به صراحت می‌کوشید مرزبندی‌های مبتنی بر «خودی و غیرخودی» که ارگان سازمان مجاهدین انقلاب قبل از دوم‌خرداد آن را تئوریزه کرده بود، از میان بردارد و به همین جهت نیز، یادداشت‌ها و مصاحبه‌های متعددی از ابراهیم یزدی و حتی عباس امیرانتظام را درج می‌کرد (چهره‌هایی که در «سلام» تنها در قالب نقد و مناظره ممکن بود، جایی پیدا کنند) حتی چنان که بعدها گفته شد، درون «حلقه کیان» هم، طیف چپ چهره‌هایی همچون اکبر گنجی، سعید حجاریان و علیرضا علوی (تبار) در ماه‌های نخست پس از دوم‌خرداد مخالف انتشار روزنامه‌ای پرتیراژ و با گفتمان جدید بودند؛ در مقابل جلایی‌پور، شمس و طیف لیبرال‌تر کیان همچون مرتضی مریدها که با انتشار «جامعه» وارد میدان شدند. به نوعی، موفقیت «جامعه» و آشکار شدن عطش جامعه برای روزنامه‌های سیاسی و فکری جدید بود که حدود یک سال بعد، طیف چپ مجله «کیان» را به انتشار روزنامه علاقه‌مند کرد تا «صبح امروز» با مدیرمسئولی سعید حجاریان منتشر شود.

اما تفاوت و تمایز دیدگاه دو طیف، تنها در حد تقدم و تاخر در انتشار روزنامه نبود. در یک صورت‌بندی کلی، «جامعه» چنان‌که از نام و شعار آن برمی‌آمد، رویکردی «جامعه‌محور» داشت و بیش از آنکه تریبون جریان سیاسی پیروز دوم‌خرداد (چپ اسلامی) باشد؛ می‌کوشید نماینده و رسانه نیروی اجتماعی آفریننده دوم‌خرداد باشد. چنین بود که «جامعه» در حوزه سیاست نیز، فراتر از اینکه منتقد جریان راست و عملکردها و مواضع انحصارطلبانه آن باشد، به نقد بنیان‌های فکری و ریشه‌های تاریخی وضع موجود و گفتمان حاکم می‌پرداخت و در این مسیر، از اینکه جریان چپ و گفتمان خط امام را نیز به نقد بکشد، ابایی نداشت. **۲**